

Kázání Bystřička, Růžďka 22.6.2025 **On musí růst, já pak se menšit** (vstup 287,1)

Introit: **Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky. Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody. (Izajáš 61, 10-11)**

Píseň 260

Modlitba

Čtení: Žalm 92

Píseň 312

Text kázání: Jan 3, 22-31

Milí přátelé, bratři a sestry,

tento víkend probíhá u nás na severní polokouli tzv. letní slunovrat. To, jak jistě víme, mj. znamená, že denní světlo se již nebude více prodlužovat, ale naopak ho bude zase ubývat. Útěchou nám ale jistě může být, že ještě mnoho dní bude dlouho světlo a že teprve začíná astronomické léto.

Nicméně když se vrátíme k tomu termínu letní slunovrat, tak pro mnohá pohanská náboženství to byl den významný. Jisté pověry říkali, že slunovrat je nejvhodnější pro předpovídání budoucnosti nebo ke hledání pokladů. Nebo Keltové a Slované věřili, že když se o slunovratu sbírají bylinky, tak mají pak nejsilnější účinky. Se slunovratem pak byly spojeny ještě mnohé další okultní praktiky. Ti, kteří ale uvěřili v Ježíše Krista, pak samozřejmě takové praktiky opouštěli, neboť poznávali, že jsou nesmyslné. A tam, kde pronikalo křesťanství, tak tam se církev snažila svátky slunovratu nahradit křesťanským svátkem. A nejvhodnější se jim k tomu jevil právě Jan Křtitel, neboť On prohlásil na adresu Pána Ježíše: **On musí růst, já však se menšit.** A pro okamžik slunovratu, kdy světla začíná ubývat, jim přišel právě tento výrok jako nejvhodnější.

„On (Kristus) musí růst, já však se menšit.“ Co tím Jan myslel? Předně dával odpověď svým učedníkům, kteří přišli se „šokující zprávou“, že Ježíš, kterého Jan pokřtil, **nyní sám křtí a všichni chodí najednou k němu!** Z evangelia se nedá vyčíst, zda tito Janovi učedníci referovali o této skutečnosti s úžasem, s radostí, anebo naopak se žárlivostí a zděšením. Ale vzhledem k Janově odpovědi bychom se mohli přiklonit spíše k té druhé možnosti. **On sám křtí a všichni chodí za Ním.** Mnozí chodili s námi, ale teď jdou za Ním. Jak je to možné? Co s námi teď bude? Začalo to tady žít a teď? Ten Ježíš nám přebírá lidi! To je hrůza! To se přece nedělá! Znáte podobnou situaci? Ze sboru zničehonic třeba odejdou lidé, a začnou chodit např. do jiné církve. Nebo někdo začne dělat misijní službu jinak, a najednou jdou všichni za ním a za námi už ne. Jaká je pak reakce těch „opuštěných“? Cítí rozčarování, zklamání, možná naštvanost, žárlivost. Zranění. V historii církve je mnoho příkladů, kdy nazlobená církev pronásledovala skupiny, kterým se dařilo oslovovat nové lidi. Mnohdy bylo nové křesťanské hnutí, které se vyznačovalo nadšením a probuzením pronásledováno. Církev je obviňovala z falešného učení, z porušování tradic apod. Avšak co je církev? Vlastní ji snad lidé nebo kněží? Copak je církev naším majetkem? Můžeme si ji takto přisvojit? Odpověď na to dává právě Jan Křtitel: **„Člověk si nemůže nic přisvojit, není-li mu to dáno z nebe.“** Tato jeho odpověď je velmi osvobozující. My všichni lidé se rodíme s jistou tendencí něco mít, vlastnit. Už jako malé děti jsme se dokázali pohádat o hračku, anebo o místo na pískovišti. A když jsme nedosáhli svého, tak jako děti jsme uměli použít manipulační techniky. Začali jsme brečet a vztekat se, dožadovat se svých práv. Ovšem když z toho člověk nevyroste a začne se mu to promítat do dospělosti, pak bývá často nespokojen, když nemá to, co bych chtěl. Je to tak? Ta tendence vlastnit, nárokovat si, se pak neprojevuje pouze v církvi, ale i v běžném životě. Rozhádané rodiny kvůli dědickému řízení. Kvůli majetku. Mít a vlastnit, a spokojenost stejně nikde. Aby člověk ukojil svou nespokojenost, potřebuje pak víc a víc. Ovšem ta tendence nárokovat si, se mnohdy projevuje i ve vztazích. Jeden si nárokuje druhého. V přátelství. V manželství. Rodiče si zase nárokují děti, i když už jsou dospělé. Dělají si nárok na jejich život. Ovšem nárokovat si druhého pro vlastní sobecké uspokojení, to je krádež svobody toho druhého. Kdo by v tom vydržel?

A proto je lepší cesta, než neustále sytit svou neukojitelnou nespokojenost. Vyrovnat se s tím, nechat to být, přát druhým a radovat se s nimi, když se jim dobře daří. Jinými slovy, **přej a bude ti přáno.**

Bratři a sestry, v tom výroku Jana Křtitele je tolik svobody a radosti. **„Člověk si nemůže nic přisvojit, není-li mu to dáno z nebe.“** Dědictví připadlo jinému? Pak to nebe dalo jemu a pro mne Bůh připravil jinou cestu. Proč se s tím nesmířit? Věřím, že se Bůh o mne postará. Nebo někdo má z nebe nějaký talent, jiný autoritu, každý má z nebe něco jiného. A nemůžeme si přisvojit to, co nám nejde, co nám není dáno. A máme se kvůli tomu celý život čertit? Není lepší se radovat? Najít to, co mě Bůh dává z nebe a přát přitom druhým?

Jan Křtitel ví, že on sám je jen služebník. Tedy ten, který jen připravuje cestu pravému Mesiáši. **Vy sami jste svědkové, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem vyslán jako jeho předchůdce.** Jaká pokora! Vzápětí přirovná Ježíše k Ženichovi. **Ženich je ten, kdo má nevěstu..** A sám sebe k Jeho příteli. **Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší ženichův hlas. A tak je má radost dovršena.** Místo nespokojenosti prožívá Jan zcela opačnou věc. Jeho radost je dovršena! On je naprosto šťastný. Šťastný, že může i ty své učedníky poslat ke skutečnému Pastýři s velkým P. Jan si nechce přisvojit, co mu nepatří. Ví, že by to bylo bláhové. Nesmyslné a skončilo by to zklamáním. Jan Křtitel je vlastně velkým vzorem všem pastorům, farářům, vedoucím služebníkům. Svým příkladem nám chce říci, že je důležité nepodlehout pocitu, že církev, nebo sbor, ve které služebník slouží, je jeho. Církev a společenství věřících přece nepatří člověku, ale Kristu! K Jeho slávě máme sloužit, nikoliv ke své slávě. **A tak běda tomu, kdo si přisvojuje, co mu nepatří.** A nejen v církvi. Ale i v obyčejném životě. Běda tomu, kdo si nárokuje území, které mu nepatří? A běda tomu, kdo si nárokuje život druhého člověka.? Jak je vůbec možné, že existovalo otroctví? A jak je možné, že i dnes chce někdo takto manipulovat životy druhých? A jak se může někdo radovat z utrpení druhých? Jak může mít někdo radost, že druhého o všechno odral? Taková radost nebývá dlouhodobým potěšením. Člověk pak chce víc a víc, žízeň jeho srdce pak nelze uhasit, je neustále nespokojen.

Jan Křtitel nám naproti tomu ukazuje, že **jeho radost je dovršena!** On nám ukazuje, jak dojít upřímné a čisté radosti a jak uhasit žízeň svého srdce. A dává nám k tomu jednoduchý návod. **On (totiž Kristus) musí růst, já však se menšit.** To slovo se netýkalo jen té dané chvíle, kdy začali lidé přecházet od Jana k Ježíši. To slovo má mnohem hlubší význam pro každého z nás. A týká se našeho růstu. Duchovního růstu. Nebo růstu charakteru. Jak chcete. Buď v našem životě bude kvést Kristova spravedlnost a Kristův pokoj, anebo zde bude bujet plevel svévole a nespokojenosti. Četli jsme v tom 92. žalmu nádherné zaslíbení: **Spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanónský cedr. Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponesou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!** Tohle je Bohem připravený program pro ty, kteří ve svém životě umenšují své já, a dávají ve svém životě vládnout Kristu. Ti, kteří vyvyšují Krista nad svým životem. Co ale platí o těch, kteří se nepoddávají Bohu a jednají si podle svého? **Svévolníci bují jako plevel, všichni pachatelé ničemností rozkvétají, aby byli navždy vyhlazeni.** Na první pohled se v obou případech zdá, že vše se krásně rozrůstá a kvete. Avšak pouze ti, kdo jsou zasazeni v Hospodinově domě, ti, kdo jsou zasazeni do Krista, pouze o ty bude postaráno. Je to jako zahradník, který se stará o květinovou zahradu v nádvořích paláců. O květy Kristovy spravedlnosti pečuje, ale plevel vytrhává a spaluje.

Polož si tedy každý sám otázku. Roste ve tvém životě Kristus, anebo se dere do popředí tvé staré já? Dáváš svůj život pod Ježíšovu vládu, anebo tomu dáváš volný průběh, ať si to samo roste, jak chce? K čemu to vede, když budete zanedbávat svou zahradu? Když si to poroste všechno, jak chce a vy to necháte tak? Po nějaké době to už vůbec nebude vidět, že to byla krásná zahrada a nádherný odpočinkový prostor. Je to tak? Tak to dopadá i s člověkem, který bude zanedbávat svůj duchovní život. I proto nás Písmo na mnoha místech nabádá, abychom dorůstali v Krista. Abychom usilovali o duchovní růst. Abychom se rozrůstali jako **palmy spravedlnosti, které budou v Hospodinově domě růst navždy.** Plevel ten tam nezůstane, ten bude vymýcen. I proto je velmi důležité dát vzrůst ve svém životě Kristu a sám se umenšovat.

Ale není to jen proto. Je to velmi důležité i pro náš současný život. Kolik lidí kolem nás je nespokojených. Kolik by chtělo stále víc a víc a stejně to nestačí? Pokud necháme ve svém životě vládnout naše nespokojené já, tak budeme neustále nespokojeni. Naše nespokojené já, je špatným vládcem našeho života, neboť ono dává vzrůst plevelu nespokojenosti. Pokud ale přenecháme svůj život Pánu Ježíši, pokud Ho necháme kralovat a vládnout v co nejvíce oblastech našeho života, pak budeme zakoušet čistou radost, spokojenost a hluboký pokoj. Necht' tedy v našich srdcích roste Kristův charakter a ten přirozeně pokřivený, necht' je umenšován. Amen. Modlitba
píseň 399

slovo poslání: Římanům 15, 1-7

požehnání: Necht' Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem, ať posílí vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Amen. Píseň 420